

Суниці

Микола Зеров

Верхами сосон шум іде розлогий
І хмарою пухнатою темнить
Високий день і осяйну блакить;
У буйних травах плутаються ноги.

Отак би тут упасти край дороги,
Примкнувши вії, і хоча б на мить
Од псів гавкучих солодко спочить,
Од нищих душ, підступства і тривоги.

А там, по хвилі набіжного сну,
Натрапить знов на риму голосну,
На ритми, десть у серці позосталі;

І, соків земляних відчувши міць,
Розплющить очі і зустріть коралі
Таких веселих запашних суниць.

9.07.1934